

ת"פ 25099/04/12 - מדינת ישראל נגד אוסאמה מטיר

בתי משפט

בית המשפט המחוזי ירושלים

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

ת"פ 25099-04-12

19 ינואר 2014

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אוסאמה מטיר

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו, בשני אישומים, עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה לפי סעיף 232(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק, שתי עבירות של הסעת שב"ח לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952, ושתי עבירות של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961.

2. על פי עובדות האישום הראשון, הנאשם פסול לנהיגה למשך 30 יום החל מיום 22.3.12.

ביום 15.4.12 סמוך לשעה 06:30 נהג הנאשם ברכב מסוג מיצובישי מ.ז. 84-400-02 (להלן: "**הרכב**") בכביש 386 לכיוון צומת עין כרם. הרכב נעצר בשולי הכביש ונכנסו לתוכו 4 נוסעים תושבי שטחים השוהים בישראל ללא היתר כדון.

לאחר שתצפית משטרתית הבחינה בכניסת השוהים הבלתי חוקיים לרכב, הוקם מחסום משטרתית לאחר הישוב אבן ספיר לכיוון צומת נס הרים (להלן: "**המחסום**"). הרכב נסע על כביש 386 לכיוון המחסום במהירות כשהוא עוקף רכבים וחוצה לשם כך קו הפרדה רצוף ובשל כך גרם לרכבים שבאו מולו לסטות לצדדים. חלק מהזמן נסע אחרי הרכב, רכב משטרתית מסוג טנדר איסוזו (להלן: "**הטנדר**"). הנאשם הגיע עם הרכב כמאה מטר לפני המחסום וכשהבחין בפקק התנועה שנוצר ובכך שלפניו מחסום, הרים את בלם היד וביצע פניית פרסה כשהוא חוצה קו הפרדה רצוף, והחל לנסוע בנתיב הנגדי. הטנדר ועליו אור כחול מהבהב עמד וחסם את הנתיב בו נסע הרכב. הנאשם ניסה להימלט וכשהבין כי אין בידיו לעשות כן האיץ את מהירות נסיעתו והתנגש במכוון בטנדר בעוצמה (להלן: "**התאונה**"). במהלך התאונה הוטח ראשו של הנאשם אל שמשות הרכב אך הוא יצא במהירות מהרכב ונמלט אל הוואדי הסמוך. כתוצאה מהתאונה נחבל נוסע ברכב, שוהה בלתי חוקי שישב ליד הנאשם, ופונה לקבלת טיפול רפואי. כמו כן השוטרים בטנדר נחבלו ונגרם נזק לטנדר ולרכבו של הנאשם.

על פי עובדות האישום השני, ביום 29.3.12 סמוך לשעה 09:15, נהג הנאשם ברכב בסמוך למחסום אלזעיים מכיוון

מעלה אדומים לכיוון ירושלים. ברכבו של הנאשם ישבו שני נוסעים, אחד מהם תושב שטחים השוהה בישראל ללא היתר כדין.

3. לגבי האישום השני - בסיכומיו חזר בו ב"כ המאשימה מהעבירה של הסעת שב"ח וביקש להרשיע את הנאשם רק בעבירה של נהיגה בזמן פסילה (פרוטוקול עמ' 228), עבירה בה הנאשם מודה (תשובה לאישום פרוטוקול עמ' 7).

לגבי האישום הראשון - הנאשם כפר בכך שנסע במהירות ועקף רכבים תוך חציית קו הפרדה רצוף. הנאשם אישר כי כאשר הגיע לפקק התנועה ביצע פניית פרסה על קו הפרדה רצוף, אך טען כי ברגע בו השלים את הפנייה פגע בו חזיתית טנדר שבא מהכיוון הנגדי ונסע בניגוד לכיוון התנועה. על הטנדר לא היה אור כחול והוא לא ידע שמדובר ברכב משטרה. שמע קללות ואיומים, הרגיש מאוים וניסה להימלט רגלית. נפגע בתאונה. הנאשם מודה כי היו ברכבו נוסעים אך מכחיש כי מדובר בשוהים בלתי חוקיים או כי ידע שמדובר בשב"חים.

מאחר שאין מחלוקת בין הצדדים לעניין האישום השני, מתמקדת הכרעת הדין במעשים המיוחסים לנאשם באישום הראשון.

גרסת המאשימה

4. מטעם המאשימה העידו השוטרים שהיו מעורבים באירוע נשוא האישום הראשון. בנוסף לעדותם בבית המשפט, הגישה הסנגוריה את הודעותיהם במשטרה של חלק מהשוטרים.

5. רס"ר שילה אביכזר:

א. עדות בבית המשפט:

משרת בימ"ר ירושלים של מג"ב, בפעילות האמורה תיפקד כמפקד הצוות.

ביום האירוע יצא עם הצוות לבצע פעילות נגד רשת מסיעים של שוהים בלתי חוקיים. חלק מהצוות ביצע תצפית על אזור מסוים שהם יודעים שיש שם איסוף של שוהים בלתי חוקיים, והם זיהו רכב מיצובישי קולט לבן אוסף שב"חים (להלן: "הרכב"). קיבל על כך דיווח מהשוטר איציק אלפסי. מאחר שמדובר בכביש בעייתי שברובו קו הפרדה לבן, כאשר מניסיונם הנהגים המסיעים עוברים את הקו הזה, הם ניסו לצמצם אפשרות זאת על ידי ביצוע חסימה קשיחה, כלומר: כאשר התצפית מדווחת על רכב מסוים, הרכבים שבהמשך הציר מבצעים חסימה כך שנוצר פקק, הרכב החשוד מגיע לפקק, ורכב אחר של הצוות מגיע מאחורי הרכב החשוד, חוסם את הציר מאחור ומבצע מעצר על הרכב החשוד.

כך עשו גם במקרה זה: הוא ישב בטנדר מסוה ליד השוטר דודו סרור שהיה הנהג, והשוטר אלנתן שרוני שישב מאחור. לאחר שהתצפית הודיעה על הרכב, הם חיכו עד שראו את הרכב עובר אותם, ואז יצאו מאחורי הרכב כדי לתפוס אותו. בינתיים חלק אחר של הצוות, וביניהם השוטר טל שלום, ביצעו חסימה על הכביש (להלן: "המחסום").

הם השתלבו בנסיעה מאחורי הרכב ובהתחלה היו ביניהם 3 רכבים אך היה לו קשר עין עם הרכב רוב הדרך, חוץ מאשר בעיקולים. אז התחיל הרכב לעקוף רכבים שהיו לפניו. ציין כי רוב הרכבים החשודים נמצאים בקשר טלפוני האחד עם השני וכנראה הודיעו לנאשם שיש מאחוריו רכב משטרה ולכן הוא ניסה לברוח מהם.

הרכב התחיל לעקוף רכבים, גם בחלק מהדרך בו העקיפה אסורה, וכך התרחק מהם, היו רגעים שהיו ביניהם אפילו 10 כלי רכב. בשלב מסוים איבד קשר עין עם הרכב אך היה רגוע כי ידע שהרכב יעצר במחסום. בזמן הזה הטנדר היה עדיין סמוי, כדי שהרכב לא ידע שהמשטרה בעקבותיו.

פתאום קיבל דיווח מטל שהרכב מבצע פניית פרסה על קו הפרדה לבן. הדבר לא הפתיע אותו כי מניסיון הוא יודע שכאשר רכבים כאלה מזהים חסימה הם מבצעים פניית פרסה, גם אם יש קו הפרדה לבן. לכן, כאשר ראה את הרכב מבצע פניית פרסה, הוא ביצע "חסימה הפוכה": הורה לדודו הנהג להיכנס לנתיב הנגדי ולעמוד עם הפנים לכיוון הרכב המנסה לברוח, במקביל לרכב אזרחי שעמד בפקק, וזאת תוך כדי הפעלת אור כחול על הגג וחבישת כובעי זיהוי, והכול במטרה לעצור את הרכב ולפרוק אותו. שרוני הוא זה ששם את הצ'קלקה על הגג, ודודו הפעיל אותה. יודע שבשלב החסימה הצ'קלקה כבר דלקה. ביצוע החסימה נעשה כאשר הרכב היה במרחק של כ-50 מ' מהם. הרכב הגיע אליהם מעיקול לא מאד חד ובנסיעה סבירה. ציין כי הוא מכיר טוב את הכביש, מדובר בכביש מפותל אך במקום התאונה הכביש היה ישר.

מרגע שביצע את החסימה ועד שהרכב הגיע אליו עברו שניות בודדות. לא ראה את הפרסה שביצע הרכב אבל ראה אותו מיד כשהוא סיים את העיקול והמשיך לכיוונם בקו ישר. לא היו רכבים ביניהם כי טל ביצע חסימה בשני נתיבי הנסיעה. ראה את הרכב נוסע לכיוונם במהירות רגילה ופתאום מגביר מהירות, הנהג נתן גז עד כדי כך שהוא גם שמע את רעש המנוע, האיץ לכיוון שלהם ונכנס בטנדר חזיתית בכל הכוח. באותו זמן השוטר שרוני, שישב מאחור בטנדר, רצה לצאת מהטנדר והוא צעק לו שהרכב מאיץ וכך שרוני הספיק להיכנס חזרה לטנדר. הטנדר הסתחרר ונעצר. הכול היה בשניות.

מאשר שהוא מכיר את הנהלים ואת השלבים לביצוע חסימה משטרתית ומאשר שהחסימה שביצע הייתה חסימה חפזה ושלא בוצעו כל השלבים הנדרשים, אך הדבר נעשה כך מאחר שלא היה לו זמן והוא רצה למנוע את המצב בו הרכב יחלוף על פניהם בכיוון הנגדי והם יאלצו לבצע אחריו מרדף, דבר שיש בו סיכון גבוה יותר. כולם היו בסכנת חיים, שרוני שבדיוק רצה לצאת מהרכב וכבר פתח את הדלת, וגם הוא, כי כבר הוריד את החגורה ורצה לצאת.

הוא פתח את הדלת וראה את נהג הרכב יוצא מהרכב ומתחיל לרוץ לכיוון הוואדי. הנהג היה המום כי כנראה לא חגר חגורת בטיחות וראשו נחבט בשמשה הקדמית. ברכב היו נוסעים, שוהים בלתי חוקיים, שלא היו חגורים ואחד מהם נפצע. הוא רצה לצאת אחרי הנהג אבל דלת הטנדר התעקמה ולקח לו קצת זמן לפתוח אותה. לבסוף הצליח לפתוח ורץ אחרי הנהג יחד עם השוטר דודו. תוך כדי כך צעק לשרוני לשמור על הרכבים ועל השוהים הבלתי חוקיים. כאשר פרק מהרכב לא הסתכל על הצ'קלקה, אך כשחזר מהמרדף ראה אותה דולקת. יודע שכאשר הגיעו כוחות נוספים למקום הם הורידו את הציוד, כולל הצ'קלקה, לתוך הטנדר.

בהתחלה הם לא מצאו את הנהג-הנאשם, חיפשו אותו כשעתיים, אך בהמשך הוא נתפס. כשחזר לאזור התאונה אחרי המרדף ביקש להתפנות כי לא הרגיש טוב.

לאחר התאונה קיבל טיפול רפואי, היו לו כאבי גב וכאבים בצלעות והוא נשאר בבית שבועיים וחצי. בנס לא היו פגיעות

ב. הודעה מיום 15.4.12 (נ/6): היום, קצת אחרי השעה 10:30, קיבל דיווח מעמדת התצפית לפיה זוהה רכב לבן מסוג מיצובישי קולט מעמיס תושבי שטחים. בהנחייתו, הצוות של טל ביצע חסימה. זיהה את הרכב חולף על פניו ויצא בנסיעה אחריו כאשר 3-4 כלי רכב הפרידו ביניהם. בשלב מסוים הרכב עקף את הרכבים שהיו לפניו כך שהפרידו ביניהם כ-10 רכבים והוא איבד איתו קשר עין. הצוות של טל ביצע חסימה קשיחה שיצרה פקק. טל דיווח לו שהוא רואה את הרכב החשוד מבצע סיבוב פרסה על קו הפרדה לבן רצוף. הוא עצמו היה בסוף הפקק, יצא מהנתיב וביצע בנתיב הנגדי חסימה קשיחה על ידי כך שחסם את כל הנתיב באמצעות הטנדר. היה עם אור כחול על הגג. לפני שהספיק לפרוק מהטנדר, הרכב בא לעברם במהירות גבוהה ואף נראה היה שהוא הגביר מהירות, ונכנס בהם בעוצמה בחזית. הטנדר עף מעט הצידה ונהג הרכב יצא מהרכב והחל להימלט רגלית לכיוון הוואדי הסמוך. הוא פרק מהרכב עם דודו והם נעו רגלית לוואדי בסיוע מסוק. החשוד לא אותר והם חזרו לרכב בו היו ארבעת הנוסעים, תושבי שטחים ללא אישורים. אחד מהם נזקק לטיפול רפואי.

ג. הודעה מיום 16.4.12 (נ/7): מסר שכאשר עמד בפקק לא זיהה את הרכב החשוד כי היו ביניהם רכבים וגם היה עיקול בכביש. לא ראה את הרכב מבצע פניית פרסה. כאשר ראה אותו זה היה כשהרכב הגיע לסוף העיקול, מרחק 30-40 מ' מהמקום בו הטנדר היה. הרכב לא נסע במהירות אך כשראה אותם הגביר מהירות למרות שהיה לו זמן לעצור. הוא עצמו ישב בטנדר עם כובע זיהוי על הראש, ועל הטנדר הייתה צ'קלקה. אחרי שיצאו מהטנדר שרוני הוריד את הצ'קלקה. מתחילת המעצר הנחה את כולם לחבוש כובעי זיהוי ולשים את הצ'קלקה. לאחר ההתנגשות הרכב עמד בזווית לכיוון הנגדי.

6. דוד סרור:

א. עדותו בבית המשפט:

משרת במג"ב, היה נהג הרכב בצוות של שילה.

במהלך הפעילות המבצעית קיבלו דיווח מצוות אחר שרכב מסוג מיצובישי קולט בצבע לבן מעמיס שוהים בלתי חוקיים. הם זיהו את הרכב עובר אותם ויצאו אחריו. הרכב עקף כמה רכבים, רוב הדרך על פס לבן. ראה רכבים סוטים מהנתיב שלהם לכיוון מעקה הבטיחות בגלל העקיפות. היה שלב שהיו ביניהם אפילו 7 רכבים. כך היה עד שהרכב הגיע לפקק שנוצר בשל חסימה שחלק מהצוות שלהם עשה. לא זוכר כמה זמן נסעו אחרי הרכב, חושב שקילומטרים בודדים.

קיבלו דיווח בקשר שהרכב ביצע פניית פרסה וחוזר חזרה לכיוונם. שילה אמר לו לחסום את הנתיב הנגדי שלא היו בו רכבים, וכך עשה. לאחר כמה שניות זיהה את הרכב מגיע לכיוונם. לא ראה את הרכב מבצע פניית פרסה אבל ראה אותו מולם כ-35 מ' לפנייהם. בשלב הזה הצ'קלקה כבר היתה על הגג של הטנדר, שילה אמר לשרוני לשים אותה והוא הדליק אותה, לא זוכר מתי בדיוק זה היה. ראה את נהג הרכב מסתכל ימינה ושמאלה, וכשראה שאין לו לאן לנסוע הוא פשוט המשיך ישר במהירות. שמע את המנוע עולה. הרכב נכנס בהם חזיתית. הטנדר עמד סטטי, והוא היה עם רגל על הברקס.

אין לו ספק שהנאשם ראה שמדובר בטנדר משטרתי, גם כי ידוע להם שהמסיעים מכירים את רכבי המשטרה, וגם כי על גג הרכב היתה צ'קלקה דולקת שהוא עצמו הפעיל. הכפתור שלה נמצא ליד ההגה. מאשר שלא בדק בפועל שהצ'קלקה עובדת.

בזמן שעמד סטטי שרוני רצה לפרוק מהרכב. הוא שמע את הדלת נפתחת וכשהרכב נכנס בהם הוא חשב ששרוני נפגע. רק בדיעבד התברר לו ששרוני הספיק לחזור חזרה לרכב.

כשהרכב נכנס בהם הם היו בהלם ולכן לקח להם כמה שניות עד שיצאו מהטנדר. כשיצא מהטנדר ראה את נהג הרכב בורח לכיוון הוואדי. שילה והוא ירדו אחריו והתפצלו. הוא ירד בשביל למטה וחבר לשוטרים נוספים שהגיעו קצת אחרי התאונה. עשו סיבוב במקום והגיעו למטה לכיכר לשם בא רכב משטרתי שאסף אותם חזרה למקום התאונה. הגיעו חזרה לאחר כשעתיים, והנאשם נעצר כמה שעות לאחר מכן במקום סמוך.

אחרי האירוע הלך ל"ביקורופא" כי היו לו כאבים בברך ובגב.

מאשר שפגש את שילה בפרקליטות כאשר הלך לעבור על ההודעות שלו. מאשר שהגיע הבוקר לבית המשפט יחד עם שילה ברכב. מכחיש שתיאמו גרסאות. מדגיש שכאשר נגבתה ממנו עדות הוא עדיין היה בהלם ובלחץ מהתאונה ולכן יכול להיות שבהודעה החסיר פרטים, כמו למשל שאמר בהודעה שכאשר ראה את הרכב לפנייהם זה היה במרחק 15 מ', אך היום מבין שזה לא יכול להיות כך שכן הרכב היה במרחק רב יותר מהם. לא יודע לאמור מרחקים. מאשר שלמחרת נגבתה ממנו הודעה נוספת. מדגיש שביצע את החסימה לאחר ששילה נתן לו הוראה לעשות כן.

ב. הודעה מיום 15.4.12 (נ/4): היה נהג הטנדר. קיבלו דיווח מצוות אחר על רכב שהעמיס תושבי שטחים, הבחינו ברכב עובר אותם ונסעו אחריו כ-2 ק"מ. לפנייהם היו כ-6 כלי רכב והמרחק ביניהם היה כ-200 מ'. לא היה בקשר עין רציף עם הרכב בגלל העיקולים. הרכב עקף רכבים על פס לבן, גרם לרכבים שהגיעו מולו לסטות לצדדים, וסיכן אותם.

צוות אחר ביצע חסימה שיצרה פקק, וכשהרכב זיהה את הפקק הוא ביצע פניית פרסה והחל לנסוע חזרה. השוטר שרוני החל לבצע פריקה מהדלת השמאלית אחורית של הרכב, ובשלב זה, כמה שניות לאחר שקיבלו דיווח על הפרסה, הבחין כי הרכב מגיע לכיוונם במהירות וחשש לחייו של שרוני ועל כן נכנס לנתיב הנגדי כדי לבצע חסימה של הנתיב ולמנוע פגיעה בשרוני. בשלב זה הרכב היה במרחק כ-15 מ' מהם. הרכב הגביר מהירות והתנגש בהם חזיתית. הרכב נעצר והנהג נמלט. הוא יצא החוצה אחריו וראה אותו נכנס ליער סבוך, קופץ לעבר תהום של כ-10 מ', מתגלגל וממשיך בריצה. שרוני נשאר עם הרכב ובו השב"חים.

ג. הודעה מיום 16.4.12 (נ/5): כאשר ראה את הרכב מגיע מולם זה היה במרחק כ-35 מ'. ראה את הנהג נוסע במהירות רגילה אך ברגע שזיהה אותם, במרחק 30 מ' לערך, הוא ניסה לברוח לצדדים וכשראה שאין לו אפשרות כזו, הגביר מהירות ונכנס בהם. שמע את הסל"דים עולים. זוכר בוודאות שהייתה להם צ'קלקה על הגג, שמו אותה כשביצע את החסימה. לאחר מכן שרוני הוריד את כל הציוד.

7. אלנתן שרוני:

א. עדותו בבית המשפט:

בלש ביחידת כפיר ימ"ר מג"ב ירושלים.

ביום האירוע היה ברכב עם שילה ודודו, ישב מאחורי דודו הנהג. איציק אלפסי שהיה בתצפית דיווח להם בקשר על רכב לבן מסוג מיצובישי קולט שהעמיסה כמה אנשים.

הם ישבו בטנדר DMAX והתחבאו בשולי הדרך, וכשהרכב עבר אותם הם יצאו אחריו. נסעו אחריו כ-5 דקות, כאשר בקצה הכביש ביצע הצוות של טל וסאלח חסימה. הרכב התקדם, עקף רכבים בפס לבן והמרחק ביניהם גדל לכ-20 מ'.

כשהם הגיעו לפקק טל דיווח לשילה שהרכב מבצע פניית פרסה. הוציא צ'קלקה, בעקבות הוראה של שילה, ודודו הדליק אותה, והם נכנסו לנתיב הנגדי וחסמו אותו, כך שלרכב לא הייתה אפשרות לעבור. לא הספיקו לשים כובעי זיהוי. ממעצרים קודמים ידע שבמצבים כאלה הרכב החשוד נעצר והחשודים מנסים לברוח, לכן ברגע שהטנדר עבר לנתיב הנגדי הוא כבר פתח את הדלת והיה עם חצי רגל בחוץ, חיכה לעצירה כדי לצאת ולעצור את הנוסעים ברכב, ופתאום שמע את שילה צועק: "הוא מאיץ", ושמע רעש כמו של מנוע ממריא וכשהסתכל ראה את הרכב מתקדם לכיוונם מהעיקול במרחק של כ-15 מ' או קצת יותר. זה היה כ-8 שניות אחרי שדיווחו להם שהרכב ביצע פניית פרסה. סגר את הדלת, נזרק לתוך האוטו אחורה כי לא היה חגור, והרגיש את הזעזוע של ההתנגשות. שילה ודודו היו הראשונים להתעשת. ראה את שילה נאבק לפתוח את הדלת כי כנראה מעוצמת המכה הדלתות ננעלו. דודו פתח את הנעילה הכללית ושילה ודודו פרקו. לאחר כ-10 שניות גם הוא יצא וראה את שילה ודודו רודפים אחרי הנהג לכיוון הוואדי. עבר את מעקה הבטיחות אבל שילה אמר לו להישאר לשמור על הרכבים ועל החשודים. שם על עצמו כובע משטרה, כיוון את התנועה וחיכה עד שהגיעו קצינים. ברכב היו 4 או 5 חשודים, 3 מתוכם מחוסרי הכרה. אחד מהם נפצע באורח חמור יותר ופונה על ידי אמבולנס של הצלב האדום. שמר על החשודים שגם כך לא יכלו להתנגד.

לאחר כ-10 דקות הגיע הסמ"פ של היחידה, איתי ליכטינג, יחד עם קצין חקירות שלומי בן אבו. הם שאלו אותו על האירוע, שלומי צילם את הזירה, וביקשו ממנו לפנות את הטנדר כדי שיגררו אותו. פינה מהטנדר את כל הציוד המשטרה חוץ מהצ'קלקה שהכניס חזרה לטנדר. שלומי צילם קודם את הרכב החשוד ובינתיים איתי נתן לו את ההוראה לפנות את הטנדר, ואחר כך שלומי צילם את הטנדר. בהמשך הגיעו כוחות נוספים.

בעקבות האירוע סבל מכאבים בבטן, בגב וביד. יומיים לאחר האירוע מסר הודעה לחוקר שהגיע לביתו לחקור אותו.

נסע היום לבית המשפט יחד עם שילה, דודו, איציק וטל. נפגשו גם בתחנה כאשר הגיעו לעבור על הדו"חות שלהם. אז אמרו להם לא לדבר על המקרה.

הדגיש שכאשר ראה את הרכב היה לנאשם מספיק זמן לעצור. לא חסמו אותו באופן מפתיע אלא עמדו מולו עם צ'קלקה.

ב. דו"ח פעולה מיום 15.4.12 (3/נ): בשעה 10:43 קיבל דיווח על ידי תצפיתן על רכב לבן מסוג מיצובישי קולט שככל הנראה מעמיס שב"חים. החלו בנסיעה ונערכו למעצר על ידי כך שבוצעה חסימה ונוצר פקק. הרכב הגיע לפקק וביצע פניית פרסה בקו לבן. בשלב זה הטנדר בו היה, עליו פיקד שילה, ביצע חסימה קשיחה. הרכב זיהה את רכבם שעל גגו הייתה צ'קלקה, והחל בנסיעה מהירה בכוונה לנגח אותם בחזקה. לאחר שהרכב נכנס בטנדר שלהם, החשוד יצא

מהרכב וברח לכיוון הוואדי הסמוך. שילה ודודו יצאו בריצה אחריו אך לא איתרו אותו.

ג. הודעה מיום 17.4.12 (נ/2): בטנדר ישב בכיסא האחורי מאחורי הנהג דודו. היה מוכן עם הצ'קלקלה ביד, וכשדווח להם שהרכב החשוד מבצע פניית פרסה, מיד הניח את הצ'קלקלה על הגג והם חסמו את הנתיב השני. הצ'קלקלה נדלקה. כשהיו בקשר עין עם הרכב הוא פתח את הדלת האחורית כי היה בטוח שהרכב יעצור. אך כששמע את הלחיצה על הגז נכנס חזרה לרכב וסגר את הדלת. הרכב נכנס בהם. לנאשם היה כ-30 מ' מרחק ביניהם וגם אי אפשר לא לזהות את הצ'קלקלה, כך שהיה לו מספיק זמן לעצור, אך הוא בחר להאיץ. לאחר כמה שניות שהם עיכלו מה קרה, שלושתם פרקו מהטנדר. שילה אמר לו לשמור על השב"חים. איתי הקצין הגיע לזירה ואמר לו שגרר אמור להגיע ולכן עליו לפנות את הטנדר. שאל מה לעשות עם הצ'קלקלה ואיתי אמר לו להשאיר אותה בטנדר. הוריד אותה מהגג והכניס אותה. לפחות 20-30 דק' הצ'קלקלה הייתה על הגג. כחצי שעה לאחר האירוע שלומי צילם את הזירה.

8. איציק אלפסי: ביום האירוע זיהה מצויבישי קולט לבנה מגיעה מכיוון הציר בו ידוע להם מפעילויות קודמות שאוספים תושבים שטחים. המיצובישי עצרה בשולי הכביש, צפרה כמה פעמים, ולכיוונה רצו 4-5 חשודים שעלו לרכב עם שקיות ותיקים.

דיווח על כך למפקד הצוות שילה, ובכך הסתיים תפקידו.

9. טל קידר: ביום האירוע התבקש על ידי מפקד הפעילות להתמקם במקום מסוים עם רכב משטרתי. יחד איתו היו השוטרים סאלח טורק ומארק צרפתי. קיבל דיווח על מיצובישי קולט לבנה, והם הקימו מחסום כנדרש: דוקרנים, צ'קלקלה על הגג, כובעי זיהוי על הראש ומגה לייט ביד. בעקבות כך התנועה נעצרה. זיהה את הרכב החשוד מגיע, במרחק של כ-100 מ' ממנו, וכאשר הנהג ראה את המחסום הוא ביצע פניית פרסה וחזר לכיוון השני. בשלב הזה איבד קשר עין עם הרכב. דיווח על כך לשילה.

ציין כי מדובר בכביש צר ודי מפותל שלא נוסעים בו מהר בגלל הפיתולים כך שלרכבים שמגיעים יש כ-200 מ' לראות את המחסום ולבלום.

כאשר שמע בקשר שהרכב נכנס בטנדר של שילה, הוא והשוטר מרק צמצמו ברגל בריצה מהירה לכיוון שילה, וסאלח קיפל את המחסום ובא עם הרכב לכיוונם.

זמן מה לאחר האירוע עשו בדיקה, מעין שחזור. אולי זה היה למחרת האירוע. הגיע לזירה יחד עם נתי לוי ושלומי בן אבו. הצביע על המקום בו הרכב ביצע פניית פרסה והסתכלו גם על מקום התאונה, וצילמו. לא זוכר אם מדדו מרחקים.

הוא עצמו לא ראה את התאונה כי עמד מאחור ולא היה לו קשר עין עם מקום התאונה.

10. סאלח טורק: ביום האירוע היה חלק מכוח המעצר. נהג ברכב שביצע את החסימה וטל היה אחראי עליהם. הרכב שלהם היה עם צ'קלקלה. לא ראה את התאונה.

כאשר השוטרים האחרים רצו לכיוון התאונה, הוא קיפל את המחסום ונסע אחריהם. בהמשך ירד לוואדי לסרוק אותו

במטרה לתפוס את הנאשם אך לא הצליחו. לאחר זמן מה קיבלו דיווח שהוא נתפס. נסעו למקום וזיהו את הנאשם. עצר את הנאשם ומילא דו"ח מעצר.

11. שלומי בן אבו: קצין חקירות בימ"ר מג"ב ירושלים. בזמן האירוע היה הקצין הממונה על חקירת האירוע.

הגיע לזירה כ-25 דקות אחרי התאונה יחד עם סמ"פ היחידה, איתי ליכטנטל. נהג הרכב לא היה שם ושני הרכבים עמדו האחד מול השני. בתוך המיצובישי היו שלושה תושבי שטחים. איתי שוחח עם השוטרים שהיו במקום, והוא עצמו התעסק עם הזירה: ראשית בדק אם משהו זקוק לטיפול רפואי. זיהה את החשודים שהיו בתוך הרכב וצילם את המקום. בדקו את תעודות הזהות של החשודים ברכב וביררו בעלות של הרכב. צילם את הרכבים במצב בו הם היו, הרכבים לא הוזזו. לא זוכר אם צילם מיד כשהגיע לזירה.

למחרת הגיע שוב לזירה, חושב שזה היה בגלל שעלתה טענה שנהג הרכב לא הספיק לבלום. עמד במקום התאונה וביצע בדיקה כמה זמן לוקח לרכב רגיל בנסיעה רגילה להגיע למקום. צילם זאת גם בווידיאו. בדק את המרחקים בין המקום בו הרכב ביצע פניית פרסה לבין מקום התאונה, חושב שמדובר בכ-80 מ', לא מדד עם מטר. זיהה טוב את מקום התאונה כי נשאר בו סימנים, ואת המקום בו בוצעה פניית הפרסה ידע כי היו איתו השוטרים שעמדו במחסום ואמרו לו. כשצילם בווידיאו עמד במרכז הכביש לכיוון השוליים. לקח כמה דוגמאות של רכבים שנסעו לכיוון התאונה, ובדק כמה זמן לוקח להם להגיע לשם. נמצא כי מדובר במספר שניות, כ-4 שניות, המספיקות כדי לבלום.

הוגש לוח צילומים שצילם העד בזירה סמוך לאחר התאונה (3/ת), והסרט שחזור האירוע שצולם בזירה על ידי המשטרה ביום 16.4.12 (4/ת).

12. מאי תבורי: גובה הודעת הנאשם. החקירה הוקלטה ותורגמה על ידי השוטר סאלח טורק. ידוע לו שסאלח היה חלק מהכוח שערך את הפעילות נשוא האירוע.

העיד כי במסגרת החקירה התבקש לבדוק את רכבו של הנאשם ועשה זאת יחד עם קצין תנועה בשם יוני נגר. אל טנדר משטרתי בו הוא נהג נגר רכב הנאשם בו ישב הקצין יוני. לפי סימן של יוני הוא עצר את הטנדר וכך יוני בדק את בלמי הרכב. מהבדיקה עלה כי הבלמים היו תקינים וכך גם ההיגוי.

ביום 16.4.12 כתב מזכר שכותרתו "שיחה עם השוטרים באירוע" וזאת לאחר ששוחח בטלפון עם השוטרים שהיו בטנדר, במטרה לברר את המרחק בו זיהו לראשונה את רכבו של הנאשם. שילה אמר לו שזיהה אותו במרחק של 40 מ', ודודו ענה 35 מ'. שרוני לא נתן תשובה ואמר שהוא לא יודע לאמוד את המרחק, אך היה לנאשם די זמן לעצור.

בכל הנוגע למזכר מיום 17.4.12 שכותרתו "דו"ח צילום זירת אירוע", מסר כי הוא לא ערך אותו אלא שלומי בן אבו, אך שמו מופיע על גבי המזכר מאחר ששלומי כתב אותו במחשב שלו וככל הנראה הוא שכח לשנות את שם המשתמש במערכת.

במסגרת עדותו של תבורי הוגשו הודעת הנאשם (1/ת) והקלטת החקירה (2/ת).

13. במסגרת ראיות המאשימה הוגשו גם המסמכים הבאים:

עמוד 8

(1) תעודת עובד ציבור מיום 16.4.12 החתומה על ידי דני גור, ממפקדת מנהא"ז איז"ש (7/ת). מהתעודה עולה כי לארבעת השוהים הבלתי חוקיים לא היו היתרי כניסה ושהייה בתוקף.

(2) תעודת עובד ציבור מיום 18.4.12 החתומה על ידי ליאת מלמד (8/ת), ממנה עולה כי לשוהים הבלתי חוקיים לא היה רישיון לישיבת ארעי או קבע בישראל.

(3) מסמכים רפואיים מחברת "ביקורופא", המתייחסים לפגיעות הגופניות של השוטרים שילה אביכזר, דודו סרור ואלנתן שרוני (9/ת) בעקבות האירוע.

גרסת הנאשם

14. גרסתו הראשונה של הנאשם ניתנה ביום האירוע 15.4.12 (1/ת).

מסר כי ביום האירוע קם בשעה 10:00 ולא עשה דבר. אין לו עבודה. בהמשך התקשר אליו חבר מהשטחים, שאמר לו שחבר שלו נתן לו את מספר הטלפון. לדבריו **"לקחתי את השב"חים מבית שמש ליד המחסום יש שם תחנת דלק והייתי לוקח אותם לירושלים. העליתי אותם וראיתי מחסום הסתובבתי עם הרכב הרמתי הנדברקס ולחצתי פול על הגז פחדתי וברחתי ועפתי על השמשה"**.

זו פעם ראשונה שהוא מסיע שוהים בלתי חוקיים, לא עובד בזה. העלה ארבעה תושבי שטחים שלא מכיר. לא קיבל על כך כסף, מי שדיבר איתו אמר לו שאחרי שיוריד את השוהים הוא יקבל כסף. הרכב שלו ורשום על שמו.

אישר שכאשר נעצר אמר לשוטרים שהוא עובד עם רמי כוסתירו. רמי הוא זה שהתקשר אליו. רמי שאל אותו במה הוא עובד וענה לו שבאלומיניום. רמי אמר לו שהוא צריך שיעשה בשבילו **"נגלה"** מבית שמש. ענה לרמי שהוא לא רוצה לקחת שוהים בלתי חוקיים אך רמי שכנע אותו ואמר לו שיש להם אישורים להיות בישראל. לא ביקש לראות את האישורים. יודע שאסור להסיע תושבי שטחים ללא אישורים.

כאשר הגיע עם הרכב למחסום רמי התקשר אליו, אמר לו שהוא לפניו במחסום ושיעשה פרסה ויתן "פול גז". לא מכיר את רמי ולא ראה אותו.

נהג רגיל, 70 קמ"ש. "התפרסס" ונכנס ברכב, לא ראה כלום.

15. למחרת, 16.4.12, מסר הנאשם הודעה נוספת (5/ת):

אישר שהוא בפסילה כבר כחודש. יודע שטעה כאשר נהג בפסילה. בעבר נתפס במחסום אלזעיים כשהוא מסיע תושבי שטחים, אך לא ידע שהם תושבי שטחים. לפני כחודש גם נתפס נוהג בפסילה, עשה זאת כי אמא שלו הייתה בבית חולים והוא היה חייב לנסוע.

"ברכב שלי, אני הלכו הבלמים ולא רציתי לכנס ברכב שקדימה, הרמתי אמפרקס ועצרתי את הרכב והרכב הסתובב הפוך ואז הרכב הטנדר נכנס בי". לא הייתה חסימה משטרתית ולא היה פקק, נסע לאט במהירות 30-40

קמ"ש, בירידה, הבחין שהבלמים הלכו אז הרים את ההנדברקס והסתובב. לפני שעשה זאת הסתכל במראה ולא ראה רכבים, גם לא בכיוון הנגדי.

גם בחקירה הקודמת, בה היה מתורגמן, סיפר על הבלמים. לא ראה בכלל רכב משטרתי. נסע במהירות רגילה ולא ראה רכב מולו, רק כשהרים את ההנדברקס ראה שנכנס בו רכב. "**ברגע שעשיתי את הפרסה ואז קרתה התאונה**". לא ראה כלום, לא נסע במהירות גבוהה ולא האיץ את הרכב כשראה את השוטרים. התחילו לקלל אותו ולכן ברח.

היה עם חגורה ונפצע מהזכוכית בחלון.

הוגשה הקלטת החקירה ת/6.

16. עדות הנאשם בבית המשפט:

ביום האירוע היה בבית כאשר התקשר אליו חבר בשם רמי קוסטרו ואמר לו שהוא צריך אותו דחוף בבית שמש. כאשר הגיע לבית שמש הוא פגש ברמי בתחנת הדלק ליד בית שמש. רמי ביקש ממנו שייקח ארבעה אנשים. שאל האם יש לאותם אנשים תעודות זהות של ירושלים ורמי ענה שיש להם תעודות של הגדה. סירב להסיע אותם אך רמי אמר לו שיש להם היתרי כניסה לישראל. השתכנע והסכים להסיע אותם לתחנה המרכזית בירושלים, מה גם שזה כבר היה בדרך שלו הביתה. אסף את האנשים מהרכב של רמי ישר לרכב שלו. לא צפר להם והם לא רצו, נכנסו רגיל. הנאשם צייר את המקום בו פגש את רמי - ת/10.

הוא ורמי חברים. הוא בן 19 ורמי בן 42, לא יודע במה רמי עובד. הכיר את רמי כשעשה אצלו פעם עבודת אלומיניום. כשרמי ביקש ממנו שיבוא הוא הגיע כי מכיר את רמי כאדם טוב וחשב שהוא בצרה. יודע שבאותו היום הרכב של רמי התקלקל ורמי ביקש ממנו שיבוא כי יש לו תקלה ברכב, אבל לא יודע למה רמי התקשר דווקא אליו. מאשר שהוא בפסילה. בהודעה שלו במשטרה כאשר אמר שרמי ביקש ממנו לעשות "נגלה", אמר זאת כי לא היה "מאה אחוז" כאשר נחקר. כאשר פגש ברמי בתחנת הדלק בדק מה הבעיה ברכב שלו. רמי הזמין גרר ואמר לו: "**תעשה לי טובה שאתה חוזר הביתה, קח אותם בדרך לירושלים. היות וזה היה בדרך שלי**". לא דובר על כך שרמי ישלם לו כסף תמורת ההסעה "**כל אחד בן אדם עוזר לחבר שלו**". אם במשטרה אמר שנאמר לו שאחרי שיוויד את הנוסעים יקבל כסף, אמר זאת כי במהלך החקירה הראש שלו היה במקום אחר. התכוון לכך שאחד החברים של רמי, שנסעו איתו ברכב, יביא לו כסף.

נסע דרך צור הדסה ולאחר כ-15 דקות הגיע למחסום. היו לפניו כ-16 מכוניות והוא ראה שאף אחד לא עובר במחסום. רמי התקשר ואמר לו להסתובב חזרה, לא יודע למה. באותה השעה כבר היו לו חשדות שרמי עבד עליו ושאל לאותם בחורים היתרי כניסה, כי האנשים שהסיע נראו מפוחדים. הסתכל לנתיב הנגדי וראה שאין שם אף רכב, והסתובב תוך כדי שהוא מרים קצת את ההנדברקס כי ההנדברקס היה תקוע אצלו "**ברגע שסובבתי בו את הרכב פתאום יש משהו שהתנגש ברכב שלי וכל הפנים שלי, כל הזכוכיות בפנים שלי....על הראש שלי**" (עמ' 172). הנאשם שרטט את מקום התאונה - ת/11. ברגע שהסתובב הרכב התנגש בו. היה חגור באותו רגע.

כשהתעורר מהתאונה ראה רכב לבן רגיל, שלא רואים עליו שזה רכב משטרה, מתחיל לחזור אחורה. פחד שהרכב יתנגש בו ולכן ברח. אם היה יודע שזו משטרה לא היה בורח.

קפץ וברח וישב בכביש על המדרכה מדמם. הגיע רכב, האנשים שם אמרו לו שהם מהמשטרה, הרביצו לו ולקחו אותו לתחנת המשטרה וגם שם הכו אותו למרות שהיה מעולף ומלא בדם. ביקש שיפנו אותו לבית חולים אך השוטרים סירבו ואמרו לו שקודם יחקרו אותו. אמר להם שהוא עייף ולא יכול לדבר אך הם התעקשו. לא היה בהכרה וכולו היה מלא בדם וכך חקרו אותו.

מאשר שנהג בפסילה ומבין שטעה.

בהמשך עדותו מסר הנאשם שבהתחלה התקשר אליו אחד החברים של רמי והציע לו להסיע אנשים תמורת כסף. הוא סירב לכך והמשיך לישון. ואז רמי התקשר אליו וביקש ממנו טובה והוא הלך. רק כשפגש ברמי התברר לו שרמי הוא זה ששלח את הבחור הראשון להתקשר אליו. לכך התכוון כאשר אמר במשטרה שהתקשר אליו "איש מהשטחים".

כן העיד הנאשם שבהודעה השנייה במשטרה מסר שהבלמים שלו ברכב התקלקלו, והסביר שעשה זאת כי כשהיה עצור, אחד העצורים המליץ לו לספר זאת.

לא אמר במשטרה שניסה לעזור לרמי, כי היה מבולבל ובמצב קשה. עמד למות.

17. הוגשה מטעם הנאשם חוות דעת מומחה, של אינ' גדי ויסמן.

בחוות הדעת, מיום 26.10.13 (נ/1), טען אינ' ויסמן כי המשטרה טעתה כאשר לא שלחה למקום התאונה בוחן תאונות דרכים אשר יבדוק את הזירה ויאסוף ממצאים, שכן איסוף הממצאים היה יכול לאשש או לשלול אם האירוע היה אירוע פלילי, כפי שטוענת המאשימה, או תאונת דרכים.

עוד טען ויסמן שהכביש בו התרחש האירוע הינו כביש הררי ומפותל ללא שוליים או בעל שול צר בלבד, ומסומן כמעט לכל אורכו בקו הפרדה לבן רצוף, דבר השולל כל אפשרות לרדת לצידי הכביש. על כן קובע ויסמן כי: **"אין כל אפשרות לבצע עקיפה תוך כדי שהרכב העוקף גורם לרכב שבא ממול לסטות לצדדים - אין בכלל הקטע שול המאפשר סטייה לצדדים ועקיפה כזו תגרום לתאונה חזיתית ודאית"**. עוד הוסיף ויסמן שחסימת הכביש על ידי הטנדר היא דבר חמור ומיותר שכן בשל תנאי הכביש חסימה כזו מסכנת הן את הרכב החוסם והן את כלי הרכב הנוסעים בכביש. כן נאמר כי שדה הראיה לאורך כל הכביש מוגבל ולכן ניתן לומר כי הנאשם התנגש בטנדר לאחר שזה חסם אותו במרחק קטן וללא שדה ראייה מספק, **"ובמצב זה ההתנגשות עם הרכב המשטרתי הייתה בלתי נמנעת תוך הפתעה לנאשם"**.

מבדיקה שערך ויסמן במקום הוא מצא כי מקדם החיכוך בכביש הוא 0.6 מ'.

לסיכום, טוען ויסמן כי העדר ממצאים של בוחן תאונות דרכים מטיל ספק רב לגבי הנטען בכתב האישום, שכן תרחיש סביר באותה המידה הוא שהנאשם הופתע מהטנדר החוסם ולא הצליח לעצור בטרם הפגיעה בו.

ויסמן העיד גם בבית המשפט.

בעבר שירת במחוז צפון של המשטרה כמהנדס תנועה מחוזי.

ציין כי בחוות דעתו ניתח את האמור בכתב האישום בלבד, ולא בדק את גרסתו של הנאשם. כאשר ערך את חוות הדעת היה לפניו הסרט המשטרתי בלבד, ללא תמונות צבעוניות אלא בשחור-לבן בלבד, תמונות שאינן מקצועיות ומתרכזות רק ברכבים ולא בסביבה. כמו כן הגיע לזירה. בעקבות הביקור בזירה קבע כי מקדם החיכוך הוא 0.6, קביעה שהיא לטובת הנאשם. בחוות הדעת כתב טבלת מרחקים (סעיף 4) המתייחסת למהירות הנסיעה של הנאשם ומרחק העצירה, כך שאם למשל הנאשם נסע 60 קמ"ש, אזי במקדם חיכוך של 0.6 יידרשו לו 48 מ' כדי לעצור לגמרי. הדגיש כי המהירות הרלוונטית היא זו הנמדדת ברגע הפעלת הבלמים.

לדבריו, מאחר שבוחן תנועה לא הגיע למקום לבדוק את הזירה, לא ניתן לקבוע בוודאות את נקודת הפרסה המדויקת ולא את נקודת העצירה המדויקת. גם מהצילום לא ניתן לקבוע אותם. לכן לא ניתן לדעת מהו המרחק בו היה הנאשם כאשר ראה לראשונה את הטנדר. לדעתו, בשל הפיתולים בכביש ושדה הראיה המוגבל, סביר להניח שלא מדובר במרחק רב אך לא ניתן לקבוע זאת חד משמעית. לא ייתכן שמדובר במרחק של 200 מ' בקו ישר, כי בכל הכביש הזה אין מרחק של 200 מ' בקו ישר. ייתכן שראה את הרכב במרחק של 100 מ' בקו ישר ובמרחק כזה היה הנאשם יכול לעצור את הרכב לגמרי. כן הדגיש כי לבית המשפט חסרים נתונים שכן בהעדר בוחן תנועה לא ניתן לקבוע את מקום ההתנגשות המדויק, את שדה הראיה, כיצד עמדו כלי הרכב לאחר ההתנגשות, האם היו סימני בלימה, וכיו"ב. מהתמונות בשחור-לבן שקיבל לידיו לא ניתן לראות היטב את השטח כי התמונות אינן מקצועיות. ניתן לראות מאחורי הרכב פיתול אך לא ניתן לקבוע בוודאות את המרחק עד סוף הפיתול, מעריך שמדובר בכ-20 מ', כאשר אם כך הדבר, אזי אם הרכב נסע במהירות של 60 קמ"ש, לקח לו 4 שניות לעבור את המקטע בין תחילת הפיתול מהמקום בו הוא נראה לראשונה, ועד לסוף התאונה.

בכל הנוגע לירידה לשוליים, טען כי האמור בכתב האישום, לפיו כלי רכב סטו לצדדים בעקבות עקיפות של הנאשם, אינו הגיוני, שכן אין שוליים לכביש ואם רכב סוטה לצד הוא נופל לתהום או פוגע במעקה הבטיחות במידה שיש כזה. גם לא סביר שהרכבים רק סטו קצת בנתיב שלהם, שכן במהירות נסיעה של 70-80 קמ"ש, אם שלושה רכבים נמצאים בו זמנית לרוחב הכביש, סביר שאחד מהם יפגע במעקה הבטיחות.

יוסמן סיכם והעיד כי אפשרות סבירה היא שהטנדר חסם את הנתיב והפתיע את הנאשם. ומאחר שאפשרות זו לא נבדקה, לא ניתן לשלול אותה.

דין ומסקנות

לגבי העבירות של נהיגה בזמן פסילה -

18. לעניין זה אין מחלוקת בין הצדדים, הנאשם אישר כי נהג בזמן פסילה, באישום השני (ת/5 וכן עמ' 178 ו-198 לפרוטוקול) כמו גם באישום הראשון (ראה פרוטוקול הדין מיום 19.11.12).

19. אשר על כן יש להרשיע את הנאשם בשתי עבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח

חדש], תשכ"א - 1961.

לגבי העבירה של הסעת שב"ח (האישום הראשון) -

20. לגבי היותם של הנוסעים תושבי שטחים, שוהים בלתי חוקיים -

העד אלנתן שרוני העיד לגבי זהותם של הנוסעים שהיו ברכבו של הנאשם - יוסף עודה, מוחמד סרחין ותמזה סרחין ועוד אחד שפונה לטיפול רפואי. שמותיהם של השלושה מופיעים גם בדו"ח פעולה של העד, נ/3.

מתעודות עובד הציבור שהוגשו (ת/7-ת/8) עולה כי הנוסעים שנתפסו ברכבו של הנאשם הינם תושבי שטחים, וכי לא היו להם היתרי כניסה ושהייה בתוקף או רישיון לישיבה בישראל.

21. אשר לידיעתו של הנאשם כי הוא מסיע תושבי שטחים שהינם שוהים בלתי חוקיים -

א. מגירסתו של הנאשם, הן זו שבמשטרה והן זו שבבית המשפט, עולה כי הנאשם ידע והבין היטב כי הוא מסיע תושבי שטחים:

ראשית, הנאשם העיד, הן במשטרה והן בבית המשפט, שבתחילה סירב להסיע תושבי שטחים אך השתכנע כאשר רמי אמר לו שיש להם אישורי שהייה (ת/1 וכן עמ' 171 ו-200).

בהודעה ת/1 הוסיף שידוע לו שאסור להסיע תושבי שטחים ללא אישורים, אך לא ביקש מרמי לראות את האישורים.

בבית המשפט הוסיף שבתחילה התקשר אליו אדם שהוא אינו מכיר והציע לו להסיע אנשים תמורת תשלום והוא סירב, וכי בהמשך התקשר אליו רמי וביקש ממנו טובה והוא הסכים. כן מסר שכאשר הגיע לפקק ורמי התקשר ואמר לו לבצע פניית פרסה, היה לו כבר חשד שמדובר בשוהים בלתי חוקיים שכן ראה שהם פוחדים (עמ' 172).

שנית, בעדויות שמסר הנאשם נמסרו גרסאות בכל הנוגע להסעת השב"חים: בתחילה, בהודעה שמסר ביום האירוע (ת/1), העיד כי רמי התקשר אליו וביקש שיעשה בשבילו "נגלה" מבית שמש, ואמר שיקבל תשלום על כך לאחר שיריד את הנוסעים.

בעדותו בבית המשפט שינה את גרסתו. בתחילה מסר שרמי התקשר ואמר לו שהוא צריך אותו דחוף בבית שמש, וכאשר הגיע לבית שמש ביקש ממנו רמי לקחת ארבעה אנשים (עמ' 171), הוא לא יודע למה רמי התקשר דווקא אליו ובא אליו מהר כי יודע שהוא בחור טוב (עמ' 175) וחשב שהוא בצרה (עמ' 178).

בהמשך מסר שרמי ביקש שיבוא אליו כי יש לו תקלה ברכב וכשהגיע למקום הוא ניסה לעזור לרמי לתקן את הרכב ולאחר שהם ראו שלא ניתן לתקן, רמי ביקש ממנו שיעשה לו טובה ובדרך חזרה יקפיץ את האנשים (עמ' 180-181).

זאת ועוד, הנאשם מסר כי רמי מבוגר ממנו בלמעלה מ-20 שנה, הוא לא יודע במה הוא עובד, ואין ביניהם קשר טוב מאד (עמ' 173-174, 199), וכן ציין כי הם לא דיברו על תשלום עבור ההסעה וכי הסכים לבוא לרמי כי: "**כל בן אדם**

עוזר לחבר שלו" (עמ' 190).

אין ספק כי גרסת הנאשם לפיה הוא הסכים לנסוע מירושלים לבית שמש מבלי שהוא יודע למה ו/או כדי לעזור בתקלה ברכב של אדם שהוא אינו חבר קרוב שלו, אינו בן גילו והוא אף אינו יודע עליו פרטים חשובים, וללא כל תמורה - תמוהה ואינה מתיישבת עם השכל הישר וההיגיון.

ריבוי הגרסאות וחוסר סבירותן מטיל ספק באמינותו של הנאשם ומחזק את המסקנה שהנאשם הבין היטב שמדובר בשוהים בלתי חוקיים, כפי שמסר בגירסאותיו הראשונות.

ב. תאור עליית הנוסעים לרכב, כפי שעולה מעדותו של איציק אלפסי, מעיד על כך שלא מדובר בנוסעים רגילים - העד מתאר הגעה של הנאשם ברכבו למקום האיסוף, המכונת עזרה בשולי הכביש, צפרה כמה פעמים, ואז רצו לכיוונה החשודים והועלו לרכב עם שקיות ותיקים (עמ' 140). לא מדובר באנשים שהמתינו בצד הכביש להסעה אלא במי שנראה כי היו במקום מוסתר עד שהגיע הרכב שאסף אותם.

ג. יצוין כי בהתאם לסעיף 12(ד)(1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב-1952, מוטלת חובה על מסיע שב"ח, שידע כי מדובר בשב"ח, להוכיח כי בדק שבידי התושב הזר מסמכים שלפיהם הוא יושב בישראל כדין או להוכיח כי לא חשד שמדובר בשוהה בלתי חוקי. בגירסתו הראשונית אישר הנאשם כי נאמר לו שמדובר בתושבי שטחים. הנאשם לא בדק את המסמכים של הנוסעים וחשד כי מדובר בשוהים בלתי חוקיים, ולפיכך אין לו הגנה מפני העבירה המיוחסת לו.

22. בנוסף, גם אם נבחר בגירסה הטובה ביותר מבחינתו של הנאשם, הרי שאף אם הנאשם לא ידע בוודאות כי מדובר בתושבי שטחים, לכל הפחות, כעולה מדבריו, חשד כי כך הדבר, ולפיכך, התעלמותו מהחשד הינה בגדר "עצימת עיניים" השקולה לידיעה.

23. אשר על כן יש להרשיע את הנאשם בעבירה של הסעת שב"ח בכל הקשור לאישום הראשון.

לגבי העבירה של סיכון אדם בנתיב תחבורה -

24. המאשימה מייחסת לנאשם עבירה של סיכון אדם בנתיב תחבורה, בכל הנוגע לחלקו האחרון של האירוע - התנגשות רכבו של הנאשם ברכב המשטרתי שניסה לחסום אותו, לאחר שהנאשם ביצע פניית פרסה וחזר בנתיב הנגדי, הבחין ברכב המשטרתי, האיץ ופגע בו.

25. הגורם לתאונה - סיכום גרסאות השוטרים:

לדברי שילה מפקד הצוות, כפי שמסר את הדברים הן בהודעות והן בבית המשפט, הוא הורה על ביצוע "חסימה הפוכה" כאשר רכבו של הנאשם היה במרחק של כ-40 מ' מהם. ראה את הרכב מגיע לכיוונם מעיקול ובנסיעה לא מהירה. מספר שניות לאחר שסיים את החסימה הרכב הגיע אליהם. ראה אותו מגביר מהירות ונכנס בהם חזיתית בכל הכוח.

שרוני מסר אף הוא גרסה דומה. לדבריו ראה את הרכב מגיע לעברם ממרחק של כ-30 מ'. בעדותו בבית המשפט העיד גם כי ראה את הרכב מגיע ממול כשהיה במרחק 15 מ' מהם (עמ' 104).

דודו מסר שתי גרסאות שונות: בהודעה הראשונה שמסר, ביום האירוע (נ/4), העיד כי הוא, שהיה הנהג בטנדר, החליט לחסום את הנתבי הנגדי לאחר שראה את הרכב מגיע לקראתם במהירות בדיוק ברגע בו שרוני התחיל לצאת מהרכב, וחשש שהרכב יפגע בשרוני. כן הוסיף שהחסימה בוצעה כאשר הרכב היה במרחק של כ-15 מ' מהם. בהודעה הבאה שמסר למחרת (נ/5), מסר דודו שראה את הרכב מגיע לכיוונם ממרחק של כ-30 מ'. בבית המשפט שינה דודו את גרסתו ומסר גרסה דומה לזו של שילה ושרוני, לפיה החסימה בוצעה בהנחייתו של שילה, ונעשתה כאשר הרכב היה במרחק של כ-35 מ' מהם. דודו העיד כי כאשר נחקר מיד לאחר התאונה הוא היה עדיין לחוץ ונסער מהתאונה ולכן יכול להיות שמסר דברים אחרים, והיום, לאחר שחשב על האירוע, הבין שהדברים התנהלו אחרת (עמ' 74, 82, 84).

כל השוטרים העידו, הן בהודעותיהם והן בבית המשפט, כי במהלך החסימה הייתה על גג הטנדר צ'קלקה דולקת, ושילה הוסיף כי הוא היה עם כובע זיהוי על הראש.

26. הגורם לתאונה - סיכום גרסאות הנאשם:

בהודעה הראשונה שמסר (ת/1) העיד הנאשם שמיד לאחר שביצע פניית פרסה הוא נכנס ברכב. לא ראה כלום.

בהודעה שניתנה למחרת (ת/5) העיד הנאשם כי כאשר הגיע לפקק הבחין שהבלמים שלו ברכב התקלקלו, ועשה פרסה כי לא רצה להיכנס ברכב שלפניו. הסתובב בנתבי הנגדי "**ואז הרכב הטנדר נכנס בי**". לפני שביצע את הפנייה הסתכל במראות ולא ראה אף רכב בנתבי הנגדי. גם לאחר שאירעה התאונה הוא לא זיהה שמדובר ברכב משטרתי כי לא הייתה עליו צ'קלקה.

בתשובתו לאישום מסר הנאשם שמיד לאחר שהשלים את פניית הפרסה הוא פגע חזיתית בטנדר שנסע בנתבי הנגדי נגד כיוון התנועה. הטנדר לא חסם אותו אלא נסע לכיוונו. לא היה עליו אור כחול והוא לא ידע שזה רכב משטרתי.

בבית המשפט העיד הנאשם שברגע בו סובב את הרכב משהו התנגש בו "**כמו טיל**" (עמ' 186). לא הספיק לשים לב מה התנגש בו, אך לפני שביצע את הפרסה בדק במראות ולא היה אף רכב במסלול הנגדי. גם אחרי התאונה לא ראה צ'קלקה על הטנדר (עמ' 172, 186).

הנאשם העיד שבמהלך החקירה היה מלא בדם וכמעט התעלף, הוא ביקש מהחוקרים שלא לחקור אותו במצב כזה אך הם התעקשו (עמ' 173). בנוגע לגרסת הבלמים המקולקלים, העיד שבעת ששהה במעצר אחד העצורים ייעץ לו לספר את הסיפור הזה (עמ' 195) (בנוגע לגרסה זו ראה עדות השוטר תבורי בנוגע לבדיקה שנערכה לרכב ממנה עולה כי הבלמים היו תקינים, עמ' 125).

אל גרסתיו של הנאשם מצטרפת גם חוות דעת המומחה ויסמן, לפיה, מאחר שהזירה לא נבדקה על ידי חוקר תאונות דרכים משטרתי ולא נאספו מהזירה ממצאים, לא ניתן לבסס את גרסת המאשימה המפורטת בכתב האישום, שכן ללא ממצאים וראיות לא ניתן לשלול את גרסת הנאשם (נ/1).

27. לאחר שבחנתי ובדקתי את העדויות, תוך עיון בתמונות שצולמו ביום האירוע (ת/3) וצפייה בסרט השחזור שנערך למחרת התאונה (ת/4), מצאתי כי נותר ערפל במה שהתרחש בסיום האירוע.

לפנינו עומדות שתי גרסאות - זו של השוטרים שהיו ברכב המשטרתי שנפגע, לפיה רכבו של הנאשם הגיע מולם מהעיקול, לאחר שקודם לכן עשה "פניית פרסה", הטנדר המשטרתי ביצע חסימה כאשר הרכב היה במרחק של כ-40 מ' מהם, ואז הנאשם האיץ את רכבו ופגע בהם; וגרסת הנאשם לפיה הסתכל במראות ולא ראה אף רכב בנתיב הנגדי, ביצע פניית פרסה ואז אירעה ההתנגשות.

עדויות השוטרים לגבי המרחק בו היו מהרכב כאשר ביצעו את החסימה, הינן הערכות בלבד ואף משתנות ואינן עיקביות, כאשר השוטר דודו אף הדגיש כי הוא לא יודע לאמוד מרחקים (עמ' 85). גם השוטר שלומי בן אבו, אשר היה חלק מהצוות שביצע את הבדיקה לאחר האירוע ושבמסגרתה צולם השחזור ת/4, העיד כי המרחקים שקבע הם הערכה בלבד: **"לקחנו מידה ממוצעת, אבל להגיד שזה מדויק, לא הלכתי עם מטר"** (עמ' 158).

אין מחלוקת שלא זומן לזירת האירוע חוקר תאונות דרכים, ואין מחלוקת שגם החוקרים שהיו בזירה לא אספו ממצאים, וזאת על אף שהיו כאלה (כעולה מהסרט ת/4, בו נראים על הכביש שברי זכוכיות וסימני נזל הרדיאטור של רכב הנאשם).

בהעדר ממצאים ובחינות מתאימות, וכשלפנינו הערכות בלבד של השוטרים בנוגע למרחק בו היה רכב הנאשם כאשר הטנדר המשטרתי נעמד מולו וחסם אותו - לא ניתן לקבוע קביעה חד משמעית בעניין זה.

מנגד, גרסתו של הנאשם, לפיה כאשר סיים לבצע את הפרסה ראה פתאום למולו את הטנדר המשטרתי והתנגש בו, איננה בלתי הגיונית והיא מתיישבת עם חלק מהראיות - עם עדותו של אינג' ויסמן, לפיה אף אם נסע הנאשם במהירות סבירה של 60 קמ"ש, הרי שהיה זקוק לפחות ל-48.51 מ' כדי לבלום לחלוטין את רכבו, מרחק שלא מתיישב עם חלק מעדויותיהם של השוטרים אשר העידו על מרחק קצר יותר, הודעתו במשטרה של השוטר דוד סרור, נ/4, לפיה חסם את הנתיב הנגדי כאשר רכבו של הנאשם היה כ-15 מ' ממנו, ועדותו של שרוני המדבר אף הוא, באחת הגירסאות, על מרחק של 15 מ'. הדבר מתיישב גם עם היותם של השוטרים בזמן האירוע בתוך הרכב, לאחר שלא הספיקו לצאת ממנו בבטחה.

לא מן הנמנע שהשוטרים סובבו את הטנדר במרחק קצר מידי מהמקום בו היה הנאשם, מרחק אשר הפתיע את הנאשם ולא אפשר לו לעצור את רכבו ולמנוע את ההתנגשות, וכי קול המנוע ששמעו השוטרים, אותו הם פירשו כ"לחיצה על הגז" והאצה לכיוונם, לא היה במטרה לפגוע בשוטרים אלא כדי לברוח מהמחסום המשטרתי כמה שיותר מהר, שהרי ברכבו של הנאשם היו שוהים בלתי חוקיים.

ולעניין זה אין נפקא מינה לשאלה האם הייתה צ'קלקה על גג הטנדר אם לאו, שכן אם נעמד הטנדר בדרכו של הנאשם במרחק שלא אפשר לו לעצור, לא משנה אם הנאשם ידע שמדובר בטנדר משטרתי אם לאו.

28. תמיכה לגירסת הנאשם ניתן למצוא גם בסרט השחזור של המשטרה, ת/4. בסרט מצולם הכביש בו היה האירוע, כאשר המצלמה נמצאת במקום בו הייתה ההתנגשות. בנוסף, עומד שוטר במרחק לא רב ממקום ההתנגשות, ונאמר בסרט כי הוא מוצב במקום בו הסתובב הנאשם סיבוב פרסה (וכך העיד גם שלומי בן אבו, עמ' 157).

בניגוד לגירסת השוטרים, לא מדובר במקום רחוק מהם, מדובר במקום בו לכאורה יכלו להבחין בנאשם כשהוא מסתובב. המיקום בו הוצב השוטר, כמקום סיבוב הפרסה, והקירבה בינו לבין מקום ההתנגשות, מתיישבים עם גירסת הנאשם לפיה הופתע מנוכחותו של הטנדר במקום, אותו לא ראה קודם לכן, ולכן כלי הרכב התנגשו.

29. נטל הוכחת המפורט בכתב האישום מוטל על כתפי המאשימה. המאשימה לא עמדה בנטל ולא הוכיחה מעבר לספק סביר את גירסתה, לפיה הנאשם התנגש במכוון ברכב המשטרתי.

יצוין כי בשלב זה של האירוע, היו שני נתיבי הכביש חסומים, כך שכאשר הסתובב הנאשם סיבוב פרסה, חצה קו לבן ועבר לנתיב הנגדי, לא הגיעו רכבים מהנתיב הנגדי והוא לא סיכן רכבים כלשהם.

לפיכך, לא הוכחה העבירה של סיכון אדם בנתיב תחבורה, ויש לזכות את הנאשם מעבירה זו.

30. לא ניתן לסיים את הכרעת הדין ללא התייחסות לשאלה אם החסימה שיצרו השוטרים ברכב המשטרתי, בנסיבות בהן נוצרה, נעשתה כפי שצריך ובהתאם לנהלי המשטרה.

על פי "נוהל אג"מ את"ן 02.241.22 מרדף אחר רכב נמלט", נ/8, חסימת כביש בכלי רכב תיעשה "רק במקרים חריגים כמוצא אחרון לעצירת רכב נמלט שיש חשש ממשי שיושביו עלולים לפגוע בחיי אדם". בנוהל ישנה הערה לפיה "הנוהל מפרט מהו מחסום קשיח ומתי מותר להקים מחסום כזה כדי לעצור את הרכב הנרדף. יש להדגיש נושא זה בפני השוטרים שכן לעיתים שוטרים נוטים להשתמש בכלי רכב כדי לחסום את מסלול הנסיעה של הרכב הנרדף מבלי לתת דעתם לכך שמדובר באמצעי קטלני".

בענייננו, אמנם מדובר ברכב שהסיע שוהים בלתי חוקיים, אך ספק אם ניתן לקבוע "שיש חשש ממשי שיושביו עלולים לפגוע בחיי אדם". השוטרים המעורבים ניסו לעשות מלאכתם בתפיסת השוהים הבלתי חוקיים, אך נראה כי חרגו מהנהלים וביצעו חסימה חפזה שלא בהתאם לכללים הנדרשים (עדות אביכזר). בהתחשב בכך שפניית פרסה כאמור צפויה ואיננה חריגה (עדות אביכזר), מוטב היה שתהייה היערכות מראש לחסימת הנתיב הנגדי, מבעוד מועד, ולא ברגע האחרון באופן שעלול לגרום לפגיעה בשוטרים ו/או בנוסעי הרכב האחר.

לגבי העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו -

31. לאחר שקבעתי כי המאשימה לא הצליחה להוכיח כי הנאשם אשם בתאונה, אין לייחס לו עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו בגין התאונה.

עם זאת, בריחתו של הנאשם ממקום האירוע לאחר התאונה יש בה הפרעה לשוטרים במילוי תפקידם.

הנאשם אישר שברח מיד אחרי התאונה, ונתן לכך מספר הסברים: בהודעה מיום התאונה (ת/1) מסר כי "פחדתי וברחתי"; בהודעה שמסר למחרת (ת/5) העיד כי ברח מאחר שהתחילו לקלל אותו; דברים דומים מסר הנאשם בתשובה לאישום (פרוטוקול מיום 19.11.12); אך בבית המשפט העיד כי מיד אחרי התאונה ראה את הטנדר מתחיל לחזור לכיוונו, לא ידע שזהו רכב משטרה ופחד שהטנדר יתנגש בו ולכן ברח (עמ' 172). מאחר שעל פי עדויות השוטרים, אותן

אני מקבלת לעניין זה, הייתה על הרכב צ'קלקה וחלק מהשוטרים חבשו כובעי זיהוי משטרתיים, אינני מקבלת את גרסת הנאשם לפיה לא ידע שמדובר בשוטרים.

לפיכך יש להרשיעה את הנאשם בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.

סוף דבר

32. לאור האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, ומעבירה אחת של הסעת שב"ח לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952.

הנאשם מורשע בשאר העבירות המיוחסות לו - עבירה אחת של הסעת שב"ח לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952, עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ו- 2 עבירות של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961.

ניתנה היום, י"ח שבט תשע"ד, 19 ינואר 2014, במעמד הצדדים.

**רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת**